

ere afholdte af Vidrag fra Centralkomiteen, umiddelbart vilde være saldne Statskassen til Laast; men hvorom Alting er, hvad enten Centralkomiteen har været heldig i sin Forbedling af de indkomne Vidrag eller ikke, forekommer det mig at ville være en ganske besynderlig Fordring, om Statskassen bagefter skulde erstatte de Stadelidte, der mene at have faaet for lille Hjælp fra Centralkomiteen, det, som de formene, at de burde have faaet Mere; det er et Forlangende, som jeg tror, at man paa ingen mulig Maade kan anse for billig. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) har sagt, at mange Andre have Interesse i dette Anlæg, og at navnlig ogsaa Statskassen har en ikke lille Interesse i den Bestyttelse, dette Anlæg vilde give den, lavt liggende Egn, der staar i Forbindelse med Inddæmningen; men jeg tror dog, at dette vilde blive overmaade vidtløftigt, om Statskassen skulde understøtte ethvert privat Foretagende, der medfører større eller mindre indirekte Fordelle for Andre. Er den indirekte Fordel ikke saa stor, at den har kunnet bevæge dem til at vise deres Interesse for Sagen ved selv at hjælpe til, tror jeg ikke, at det kan forlanges, at Statskassen skal gjøre det, og for saa vidt Interessen for Staten reduceres til, at der erhverves et nyt Statteobjekt, tror jeg, at man overmaade let kan overurdere denne Interesse. Jeg skal tillade mig i Forthed, men dog med en vis Udsættelighed at referere denne Sags Historie. Efter at det omtalte Interessentskab havde faaet et Vidrag af Centralkomiteen til et Beløb af 36,000 Kr., og det mente ikke at have faaet et saa stort Beløb, som det med Rette havde kunnet vente, indkom der i 1876 et Andragende fra et æret Medlem, som er Medlem af dette Thing, hvilket gik ud paa, at der skulde tilstaaes Interessentskabet et Laan af 50,000 Kr. med Prioritet i Noeret næstefter 84,000 Kr. Andragendet blev imidlertid afflaaet. Under Sessionen 1876—77 blev det forslagt at faae Sagen gjen-nemført paa Finantsloven, idet der af to ærede Medlemmer af Thinget blev stillet Forslag til 2den Behandling om, at der skulde tilstaaes et Laan af 50,000 Kr. til det ofnævnte Interessentskab, at forrente og afdrage med 6 Procent fra 1880 og med Prioritet efter tidligere Bestemmelser. Det blev af den ene af de ærede Forslagsstillere anført, at Noeret for Stormfloden 1872 havde haft en Værdi af 80,000 Rd., og at de i Aarene 1872 og 1874 indtrufne Naturbegivenheder havde medført et Tab af næsten samme Størrelse. Det synes at fremgaa deraf, at den Sikkerhed, der blev tilbudt for Laanet, ikke kunde være overordentlig stor. Indenrigsministeren udtalte sig, ikke af den Grund, men af almindelige Grunde mod, at Forslaget vedtoges, og det anførtes da, at det var private Entreprenører, hvormed der her var Tale, at Forholdet maatte være et noget andet end til de Interessenter paa andre

Steder i Landet, hvis Maal havde været ikke blot at fikke sig selv, men en større Del af Landet mod Overfømmelse, at det i det Hele ikke kunde siges at være Pligt for Staten at erstatte private Entreprenører den Skade, de ved Naturbegivenheder lide paa deres Eiendom, og at det hele Anlæg ikke for Staten kunde have en saadan Betydning, at det kunde komme i Betragtning ved denne Leilighed, ligesom der vilde kunne paataldes mange lignende Tilfælde, hvor Krav kunde stilles til Statskassen med lige saa stor Ret. Efterat Stemningen i Thinget havde vist sig at være imod Forslaget, blev det taget tilbage, og det blev dengang udtalt af Ordføreren for Finantsudvalget, at dette efter at have haft de vedkommende Akter til Gjennemsyn, var kommet til det Resultat, at man ikke troede at burde indstille Forslaget om et saadant Laan til Vedtagelse. Det var i Sessionen 1876—77. I Sessionen 1877—78 kom Andragendet tilbage igjen, og vedkommende Folke-tingsudvalg udtalte i sin Betænkning, at Andragendet ikke var ledsaget af saadanne Oplysninger, der af Hensyn til Sagens almene Interesse kunde begrunde en Henviisning af Andragendet, og dette blev derfor heller ikke henvist til Indenrigsministeren. Det blev altsaa blankt og burt afvist. Men i Sessionen 1878—79 kom Andragendet atter tilbage. Da var Stillingen noget forandret, idet det nu var et Flertal i Finantsudvalget, der henholdt sig til sin tidligere Betragtning af og Udtalelse om Sagen, medens et Mindretal, bestaaende af 5 Medlemmer, foreslog Sagen henvist til Indenrigsministeriet, og i et Møde i Thinget, der ikke var meget fuldtalligt, idet der kun afgaves 58 Stemmer, blev det med 39 Stemmer mod 19 vedtaget, at Andragendet skulde henvises til Indenrigsministeren. Indenrigsministeriet afflog selvfølgelig Andragendet i Henhold til dets tidligere Udtalelser. Det er Sagens Stilling i dette Die-blik, og jeg har ikke i Gjentagelsen af Forslaget fundet nogensomhelst Anledning til at stille sig anderledes til denne Sag end tidligere, idet jeg er overbevist om, at de Grunde, der have ledet saavel Indenrigsministeriet som tidligere Finantsudvalg til at betragte Forlangendet som ikke vel begrundet, ere de rigtige. Dermed skal jeg tilraade at forfaste dette Forslag.

Buch: Jeg vil blot med et Par Ord omtale Andragets Forslaget under Nr. 91, der omhandler en Udvidelse af Lunderskov Station. Forbuden hvad der allerede staar i Bilagene, og hvad den ærede Ordfører for Mindretallet nu har udtalt, skal jeg tillade mig at sige nogle Ord om Centralmarkedet. Dengang den nye tybste Lov blev vedtagen, traadte en Del Mænd fra Syllands forskjellige Egne sammen og drøftede, hvad der var at gjøre, for at navnlig Kveggvdræfterne ikke skulde lide altsfor stort Tab ved de forandrede Forhold. Det var ikke fra en enkelt